

3 Ιανουαρίου 2013

Η ΑΣ Πάρου καταγγέλλει την πρώην ΑΤΕ, εξαίρεση ή κανόνας;

Η πρώην Αγροτική Τράπεζα Ελλάδας με τα σκανδαλώδη προνόμιά της είχε υποθηκεύσει μονομερώς το σύνολο της ακίνητης περιουσίας της πρώην ΕΑΣ Πάρου για υποτιθέμενα υπόλοιπα οφειλών από δάνεια της δεκαετίας του '80.

Η περιουσία αυτή αποτελείται από τις βιομηχανικές μονάδες (οινοποιείο, ελαιουργείο, τυροκομείο), αποθήκες και αστικά ακίνητα αξίας εκατομμυρίων ευρώ.

Το 2003 η Τράπεζα κινήθηκε κατά της ακίνητης περιουσίας της Ένωσης, όμως τα δικαστήρια έκριναν την απαίτησή της ασαφή και αόριστη. Κατά των αποφάσεων αυτών η ΑΤΕ δεν προσέφυγε μέσα στα χρονικά περιθώρια που της έδινε ο νόμος καθιστώντας τες πλέον τελεσίδικες.

Για να αρθούν όμως οι υποθήκες από τα περιουσιακά στοιχεία της Ένωσης χρειαζόνταν νέες δικαστικές αποφάσεις για τις οποίες κινηθήκαμε άμεσα με δυο δικαστικές αγωγές το 2003 κατά της ΑΤΕ. Δυστυχώς το τριτοκοσμικό καθεστώς των ελληνικών δικαστηρίων παρέπεμψε στις καλένδες την υπόθεση αφού μέχρι σήμερα δεν έχει δικαστεί σε πρώτο βαθμό καμία αγωγή. Πρώτη αναβολή ζητήθηκε από την Τράπεζα, η δεύτερη μετά από απεργία των δικηγόρων και η τρίτη επειδή δεν πρόλαβε το δικαστήριο να συζητήσει όλες τις υποθέσεις του πινακίου. Κάθε αναβολή ήταν 3-4 χρόνια.

Παράλληλα, τα καταχρηστικά προνόμια της ΑΤΕ κρίθηκαν παράνομα από αποφάσεις του Αρείου Πάγου και των δικαστηρίων της Καβάλας και του Ναυπλίου. Δυστυχώς όμως οι παλιές υποθήκες της ΑΤΕ δεν σβήστηκαν.

Η πλήρης και άδικη αποξένωση της Οργάνωσης από το σύνολο της περιουσίας της και ο 20ετής αποκλεισμός της από κάθε μορφής χρηματοδότηση την οδηγούσαν στην παραγωγική και επιχειρηματική απαξίωση. Η αστική περιουσία της έχει αντικειμενική αξία 8 εκατομμύρια ευρώ. Η εμπορική της αξία πριν από πέντε χρόνια θα ξεπερνούσε με συντηρητική εκτίμηση τα 20 εκατομμύρια ευρώ. Η αξιοποίηση ενός μέρους της θα αρκούσε για τον πλήρη εκσυγχρονισμό της. Αντί αυτού οδηγείται με κυνικό τρόπο στη διάλυση και ο αγροτικός κόσμος της Πάρου στην απόγνωση.

Μπροστά σε αυτά τα αδιέξοδα η διοίκηση της Ένωσης το 2011 πήρε την απόφαση να συμβιβαστεί εξωδικαστικά με την διοίκηση της ΑΤΕ και να κλείσει όλες τις καρτέλες των δανείων με μεταβίβαση στην Τράπεζα ενός μέρους των περιουσιακών της στοιχείων.

Δυστυχώς η συμφωνία αυτή δεν μπόρεσε να υλοποιηθεί γιατί οι μεταβατικές διατάξεις του νόμου 4015/2011, για το νέο θεσμικό πλαίσιο των αγροτικών συνεταιρισμών, απαγόρευαν τις εκποιήσεις περιουσιακών στοιχείων των ΕΑΣ μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας μετατροπής τους, χωρίς να κάνει πρόβλεψη για την περίπτωση μεταβίβασης προς τις

Τράπεζες για εξόφληση δανείων, ούτε και για την περίπτωση όπως την δική μας που αυτή η μεταβίβαση αποτελεί το σχέδιο εξυγίανσης που προβλέπει ο νόμος 4015/2011.

Έτσι για ένα χρόνο, που κράτησε η μεταβατική διαδικασία, είχαμε το πρωτοφανές παράδοξο ένας νόμος να επιβάλλει την υλοποίηση της συμφωνίας με την ΑΤΕ και ο ίδιος νόμος να την απαγορεύει.

Σήμερα που ολοκληρώθηκε η διαδικασία μετατροπής μας και πάλι δε μπορούμε να υλοποιήσουμε την συμφωνία γιατί ένας άλλος νόμος διέλυσε την ΑΤΕ και δεν υπάρχει εξουσιοδοτημένος εκπρόσωπος κάποιου διαδόχου νομικού προσώπου για να υπογράψει για την υλοποίηση της συμφωνίας.

Το αποτέλεσμα όλου αυτού του παραλογισμού είναι να οδηγείται στο κλείσιμο μια συνεταιριστική οργάνωση που ιδρύθηκε το 1929, τα τελευταία 20 χρόνια λειτουργεί χωρίς δανεισμό, έχει μια μεγάλη αστική περιουσία και αποδίδει στο κράτος κάθε χρόνο 1 εκατομμύριο ευρώ φόρους και εισφορές. Η λειτουργία του Αγροτικού Συνεταιρισμού κινδυνεύει, άμεσα πλέον (τις επόμενες μέρες), να διακοπεί, με αποτέλεσμα το κλείσιμο των παραγωγικών μονάδων του (τυροκομείο, ελαιουργείο, οινοποιείο), την αναστολή λειτουργίας των αποθηκευτικών κέντρων με τα αγροτικά εφόδια (ζωοτροφές, λιπάσματα, σπόροι, κ.λπ.), καθώς και των διοικητικών υπηρεσιών υποστήριξης των αγροτών.

Κάνουμε ύστατη έκκληση για την διάσωση της αγροτικής ζωής της Πάρου. Ζητούμε να δοθεί άμεσα η δυνατότητα στον εκκαθαριστή της ΑΤΕ να συναινέσει και να υπογράψει για την υλοποίηση της εν λόγω συμφωνίας ή τουλάχιστον να απελευθερώσει από τις υποθήκες τα ακίνητα του Συνεταιρισμού μας που δεν αποτελούν μέρος της και κατά συνέπεια δεν διεκδικούνται από το δημόσιο, μέχρι να είναι έτοιμος για τα υπόλοιπα.

Ζητούμε κάτι που θα μας επιτρέψει να συνεχίσουμε την δράση μας και δεν απαιτεί ούτε ένα ευρώ δημόσιας δαπάνης, ούτε απειλεί κανένα δικαίωμα του ελληνικού δημοσίου.

Είναι άδικο και κρίμα θεμελιώδεις παραγωγικές και κοινωνικές δομές να πέφτουν θύμα των αγκυλώσεων του οικονομικά, λειτουργικά και ηθικά χρεοκοπημένου ελληνικού κράτους και να συμπαρασύρονται στην κατάρρευσή του.